

Савата, — какъв умник си бил! Ако аз бях умен като теб, щях да тръгна по свѣта да уча хората на умъ и разумъ и много пари щях да спечеля.

— Вѣрно бре! А аз до сега да не се сѣтя! — викна Сава и тръгна по свѣта хората да поучава.

Върви Сава презъ поля и гори. Пѣятъ птичкитѣ: чикъ-чирикъ, чикъ-чирикъ, а на Савата му се струва, че викатъ: — Ей че умникъ! Ей че умникъ!

Скоро Сава единъ баиръ доближава. А на върха на баира предъ голѣмъ кошъ, пѣленъ съ тикви, стои единъ селянинъ и нѣщо мисли.

— Какво се чудишъ, чичо? — попита го Сава.

— Объркана работа е моята, синко. Колата ми е доле въ дола. Не мога да я докарамъ тукъ, че е много стрѣмно и воловетъ ми се опиратъ, а кошътъ съ тиквитѣ пѣкъ е много тежъкъ и не мога да го занеса долу. Чудя се сега какво да правя, какъ да натоваря тиквитѣ.

Помисли Сава и рече:

— Ще ми дадешъ ли най-голѣмата тиква, ако те науча на умъ?

— Ще ти дамъ!

— Хай тогава върви долу при колата и чакай! Ще си получишъ долу коша съ тиквитѣ, безъ да си мръднешъ прѣста.

Отиде селянинътъ въ дола при колата. Щомъ стигна долу, Савата бутна коша съ тиквитѣ и го тър-

коли по стрѣмното. Разскачаха се тиквитѣ, втурнаха се съ всичка сила къмъ колата. И вѣрно е, сами стигнаха и въ колата се нахвърляха, и чакъ по главата на селянина заблъскаха, ама вече не цѣли тикви, ами само кжсчета отъ тикви.

— Хей, чичо, — извика отгоре Савата, — ха донеси ми сега най-голѣмата тиква!

— Каква тиква искашъ, бре, има ли по-голѣма тиква отъ своята, дето измисли това, та ми повреди всичкия плодъ! Чакай азъ ще ти дамъ да ме разберешъ! — и селянинътъ грабна остена и се втурна къмъ Савата.